

skal jeg udtryffeligt forvare mig imod; jeg er overbevist om, at Landstinget ikke nogen- sinde vil komme til Forstaelse af, hvad det betyder at krænke Folkethingets forfatnings- mæssige Ret, førend det selv engang har følt sin forfatningsmæssige Ret krænket; men jeg tvivler ikke om, at den Tid vil komme, da Landstinget vil lære det ad praktisk Vei, og saa haaber jeg, at de erindrer, at de fra Folkethingets Side ere varede i Tide. Anden Virkning tror jeg ikke, det vil faae; men jeg tror, at den Side maa søle, førend den for- staar, og jeg haaber, at den Tid vil komme, hvor de ville komme til at søle det. Jeg maa imidlertid netop ligeoverfor den aabne Vedgaelse fra Regjeringens Side eller den fuldstændige Opgivelse af ethvert Forsøg paa at forsvare sin Overensstemmelse med Grund- loven, bestemt hævde, at Retten, den skal ubetinget respekteres.

Jeg anerkjender ikke nogen Regjerings Ret til af Hensyn til, hvad den kalder Stats- vellet, at bryde forfatningsmæssige Be- stemmelser. Jeg gjør det under ingen Om- stændigheder, jeg paastaar bestemt, at det er en uforsvigelig Grundtæning for et virkeligt konstitutionelt Liv i et Land, at man, selv i de Tilfælde, hvor det kan synes en stridende mod, hvad man i Diebliffet anser for Stats- vellet, har en ubetinget Pligt til at respektere de forfatningsmæssige Grændser, og jeg tror ganske særlig, at det nu ved denne Leilighed, her lige overfor den nuværende Regjering, er nødvendigt, at det gøres gjældende. Thi hvad der er Grunden til hele den Tilstand, vi nu ere komne ind i, det er udelukkende det, at denne Regjering aldrig nogen sinde oprigtig har tænkt paa at ville respektere dette Things Ret, naar virkelig Konfliktten en Gang kom. Den høitærede Minister har i Dag aabent erklæret, at den hensynsløse Brug af Vetoet befrier Re- gjeringen for at respektere Folkethingets Ret. Han har aabent erklæret i Dag, at en hen- synsløs Anvendelse af Vetoet medfører en Standsning af Statsmaskineriet, som ikke har været Grundlovens Mening, og at hans Politik var at hævde Grundlovens Mening. Dette vil med andre Ord sige: paa en saa- dan hensynsløs Brug af Vetoet svarer Re- gjeringen med at sætte sig ud over Vetoet; anderledes kan jeg ikke forstaa det; anderledes tror jeg ikke, det kan forstaaes. Dertil spøiede saa den høitærede Conseilspræsident, at det var og skulde bestandig være hans politiske Maal at hævde Grundloven saaledes, som Meningen var, da den blev givet i 1866. Jeg vil dertil sige, at dersom den høitærede Conseilspræsident i 1866 havde sagt til det daværende Folkething og til sine Vælgere, da han talte til dem, at det var hans Me-

ning at hævde Grundloven paa den Maade, han nu gjør, da var Forsamlingen af 1866 aldrig nogen sinde blevet vedtaget. Dersom den høitærede Minister den Gang aabent og oprigtig havde sagt: skulde det indtræde, at Folkethinget benytter denne usforandrede Myndighed med Hensyn til Finansloven, som vi jo Dag ud og Dag ind for- tæller Folkethinget, at det vil faae — det var jo derved, at man fik Folkethinget til at gaa ind paa Forsamlingen af 1866, at man gjentog for Folkethinget, at dets forfatnings- mæssige Ret overfor Finansloven blev usforandret den samme — dersom man da havde tilspøiet, hvad man nu hører: der- som Folkethingets Brug af sin finansielle Myndighed efter vor Mening er hensynsløs, saa sætte vi os ud over den, saa tage vi Pengene, som de nægte, alligevel, det er Me- ningen med Forsamlingen, saa havde man aldrig nogen sinde saaet den. Men har det været Meningen, og havde man den Gang det in- mente, saa skulde man den Gang have sagt det. Tillad mig at sige det rent ud, det var ikke saa aabent handlet, som et helt Folk har Krav paa overfor den Regjering, der bringer det til at gaa til en Forfatnings- forandring. Det var i Strid med — jeg vil nødig bruge stærke Ord — den Aabenhed, Regjeringen skylder Folket. Det skulde være sagt den Gang. Men da tav man stille. Man sagde: Tert Veto er uantasteligt; I ere stærke, som I vare før. Og det har lydt mere end en Gang, at Folkethinget altid havde det i sin Magt at tiltvinge sig Ind- flydelse paa Regjeringen igjennem den Magt, det havde over Finansloven. Men nu, da man har saaet Forsatningsforandringen 20 Aar efter, nu betjender man, hvad man den Gang forstod ved Løftet om at respektere dette Things Ret. Men ikke blot det. Jeg vil sige de ærede Herrer paa den anden Side, paa Regjeringens Side, at paa den Maade naaer Regjeringen aldrig nogen sinde at føre Forsamlingen tilbage, igjen at bringe vore forfatningsmæssige Tilstande her i Landet i Overensstemmelse med Meningen fra 1866. Aldrig nogen sinde! Det, der er Hovedseilen i denne Regjerings Politik, og det, der har ført os ind i det, hvori vi staa i Dag, det er jo netop, at Regjeringen aldrig nogen sinde har respekteret Folke- thingets Ret. Havde Regjeringen stillet sig paa det simple, naturlige Standpunkt at respektere vort Veto mod til Gjengjæld at for- lange, at vi, eller hvilken Regjering der kom bagefter, respekterede Landstingets og Kon- gens Veto ligesaa ubetinget, saa havde Re- gjeringen staaet som Fører enten for et Flertal eller for et stærkt konservativt Parti,